

Sanctus Benedictus Anianæ abbas hanc ipsam et sequentes duas Regulas aliquoties in Concordia Regularum laudat, easque indiscriminatim communi appellatione *Regulas Patrum* vocat.

Smaragdus quoque abbas multa ex iisdem ad Regulam sancti Benedicti affert, et antiquos monachorum Patres earundem auctores citat.

OBSERVATIO CRITICA IN REGULAM SEQUEMTEM.

Hæc quidem Regula quatuor illis sanctis abbatibus supranominatis inscribitur, cum tamen ad ejusdem calcem hæc verba legantur : *Explicit Regula Patrum abbatum xxxviii*. Quæ quidem verba, prout in impressis sic et in manuscriptis reperiuntur, omnino denotant hanc Regulam compositam fuisse in congregatione plurium abbatum, qui in unum congregati ardentissimis precibus Deum rogabant, ut Spiritum suum mitteret ad illos instruendos, qualiter monachorum conversationem rite dirigerent, atque sanctam vitæ monasticæ Regulam ordinare et statuere possent, prout ex ipsius Regulæ præfatione instruimur. Cum vero inter omnes præsentis majori sanctitatis fama floruerint prænominati abbates, sic et eorum quatuor piissimis sanctis acquieverunt et reliqui; quod exinde composita sit hæc Regula, complectens vera præcepta moralia ad recipiendos novos monachos necessaria, et jam receptis instruendis adaptata; præsertim circa jejunandi modum et laborem manuum, nec non circa præstandam debitam superioribus obedientiam, atque exhibendum ægrotis necessarium auxilium. Et quidem prima tria præcepta composuit sanctus Serapion, quatuor sequentia abbas Macarius, alia quatuor sunt abbatis Paphnutii, et ultima quatuor abbas Macarius secundus.

INCIPIUNT CAPITULA

Regulæ monachorum vel Deum timentium pro discipulorum eruditione, id est, Serapionis, Macarii, Paphnutii, et alterius Macarii, et aliorum xxxiv.

1. Præfatio. 2. Serapion dixit, de prima conjunctione cœnobarum. 3. Idem ipse, de unanimitate, et jucunditate fratrum. 4. Qui supra, de abbate et quomodo ei obediant monachi. 5. Macarius dixit, qualiter spirituale exercitium ab his, qui præsent, Patribus teneatur. 6. Idem ipse, ut in oratione astantibus nullus sine præcepto Patris psalmum imponat. 7. Idem ipse, quomodo examinentur, qui ex sæculo convertuntur. 8. Idem ipse, qualiter peregrini hospites suscipiantur.	<table border="0"> <tr> <td style="vertical-align: top;"> 9. Paphnutius dixit, qualiter Jejuniorum ordo teneatur. 10. Item ipse, qualiter debent fratres operari. 11. Item qui supra, qualiter infirmitas vel possibilitas corporum ab eo qui præest Patre consideretur. 12. Item ipse, qualiter officiis se fratres præveniant. 13. Alius Macarius dixit, qualiter inter se monasteria pacem firmam obtineant. 14. Idemque, qualiter clerici hospites suscipiendi sunt in monasterio. 15. Qualiter culpæ singulorum emendantur. 16. Ut sine personarum acceptatione æqualiter judicetur. </td> <td style="vertical-align: top;"> A </td> </tr> </table>	9. Paphnutius dixit, qualiter Jejuniorum ordo teneatur. 10. Item ipse, qualiter debent fratres operari. 11. Item qui supra, qualiter infirmitas vel possibilitas corporum ab eo qui præest Patre consideretur. 12. Item ipse, qualiter officiis se fratres præveniant. 13. Alius Macarius dixit, qualiter inter se monasteria pacem firmam obtineant. 14. Idemque, qualiter clerici hospites suscipiendi sunt in monasterio. 15. Qualiter culpæ singulorum emendantur. 16. Ut sine personarum acceptatione æqualiter judicetur.	A
9. Paphnutius dixit, qualiter Jejuniorum ordo teneatur. 10. Item ipse, qualiter debent fratres operari. 11. Item qui supra, qualiter infirmitas vel possibilitas corporum ab eo qui præest Patre consideretur. 12. Item ipse, qualiter officiis se fratres præveniant. 13. Alius Macarius dixit, qualiter inter se monasteria pacem firmam obtineant. 14. Idemque, qualiter clerici hospites suscipiendi sunt in monasterio. 15. Qualiter culpæ singulorum emendantur. 16. Ut sine personarum acceptatione æqualiter judicetur.	A		
- Explicunt Capitula.*

INCIPIT REGULA SANCTORUM SERAPIONIS, MACARII, PAPHNUTII ET ALTERIUS MACARII

CAP. I. Præfatio.

Sedentibus nobis in unum consilio saluberrimo, cum prece Dominum nostrum rogavimus, ut nobis distribueret Spiritum sanctum, qui nos instrueret, qualiter fratrum conversationem, vel Regulam vitæ ordinare possimus.

CAP. II. De prima conjunctione cœnobarum. Serapion dixit.

Quoniam misericordia Domini plena est terra (*Psal. xxxii*), et multorum agmina ad vitæ fastigium tendunt, et quia eremi vastitas et diversorum monstrorum terror singillatim habitare fratres non permittit, optimum videtur Spiritus sancti præceptis obedire. Nec nostra propria verba possunt firma perseverare, nisi firmitas Scripturarum, e centesimo tricesimo secundo psalmo, nostrum ordinem firmet, quo dicit : *Ecce quam bonum et quam jucundum habitare fratres in unum* (*Psal. cxxxii*). Et iterum : *Qui habitare faciunt unanimes in domo* (*Psal. lxxvii*); firmam jam nunc Regulam pietatis per Spiritus sancti ostensionem fratribus ordinare prosequamur.

CAP. III. Idem ipse, de unanimitate et jucunditate fratrum.

Volumus ergo fratres unanimes in domo cum jucunditate habitare, sed qualiter unanimitas ipsa vel jucunditas recto ordine teneatur, Deo adjuvante, mandamus.

CAP. IV. Qui supra, de abbate, et quomodo ei obediant monachi.

Volumus ergo unum præesse seniore super omnes fratres, nec ab ejus consilio vel imperio quemquam sinistrum declinare, sed sicut imperio Domini cum omni lætitia obedire; dicente Apostolo ad Hebræos : *Obedite præpositis vestris, quia ipsi vigilant pro vobis* (*Hebr. xiii*). Et Dominus dixit : *Nolo sacrificium, sed obedientiam* (*Matth. ix*). Considerandum est quoque ab his qui se tali opere unanimes esse cupiunt, quia per obedientiam Abraham placuit Deo, *Et amicus Dei appellatus est* (*Jac. ii*). Per obedientiam ipsi apostoli meruerunt testes Domino in tribus et populis esse. Ipse quoque Dominus noster de supernis ad inferiora descendens ait : *Non veni facere voluntatem meam, sed ejus qui me misit* (*Joh.*

vi). His ergo tantis virtutibus firmata obedientia magno opere magnoque studio teneatur.

CAP. V. *Macarius dixit, qualiter spirituale exercitium ab his qui præsunt Patribus teneatur.*

Quoniam fratrum insignia virtutum, habitationes quoque, vel obedientia superius conscripta sunt, nunc qualiter spirituale exercitium ab his qui præsunt Patribus teneatur Deo iuvante ostendamus. Debetis, qui præsistis Patres, tales vos exhibere, ut Apostolus ait : *Estote forma credentibus (I Thes. 1)* : hoc est, ut per qualitatem mysticæ pietatis et severitatis fratrum animos ad cælestia de terrenis erigatis, dicente Apostolo : *Argue, obsecra, increpa, cum omni patientia et doctrina (II Tim. 1v)*. Et alio loco inquit : *Quid vultis, in virga veniam ad vos, an in spiritu mansuetudinis (I Cor. 1v)*? Decernendum est ab illo, qui præsist, qualiter circa singulos debeat pietatis affectum monstrare; et qualiter tenere debeat disciplinam, non immemor Domini dicentis : *In qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis (Matth. vii)*.

CAP. VI. *Idem ipse, ut in oratione astantibus nullus sine præcepto abbatis psalmum imponat.*

Astantibus ergo ad orationem nullus præsumat sine præcepto qui præsist Patris psalmi laudem emitte-
tere. Ordo iste teneatur, ut nullus Priorem in monasterio ad standum vel psallendum ordine præsumat præcedere, dicente Salomone : *Fili, primatum concupiscere noli; neque accubueris prior in convivio, ne veniat melior te, et dicat tibi : Surge, et confusionem patiaris in die illa (Luc. xiv)*. Et iterum dicitur : *Noli altum sapere, sed time (Rom. xi)*. Quod si tardat is qui præsist, oportet primum in notitiam ejus differre, et secundum ejus imperium obedire convenit, fratres.

CAP. VII. *Idem ipse, quomodo examinentur qui ex sæculo convertuntur.*

Qualiter vero examinatio erga eos, qui de sæculo convertuntur teneri debeat, ostendamus vobis. Amputandæ sunt primo ab hujuscemodi divitiæ sæculi. Et si quis pauper converti videatur, habet et ipse divitias, quas amputare debeat, quas Spiritus sanctus ostendit per Salomonem dicens : *Odit anima mea pauperem superbum, et divitem mendacem (Eccl. xxv)*. Et alio loco dicit : *Sicut vulneratum superbum (Psal. lxxxviii)*. Debet ergo is qui præsist Pater, magno studio hanc Regulam tenere : ut si pauper convertitur, primo exponat sarcinam superbiæ, et sic examinatus suscipiatur. Debet ante omnia humiliter imbui, ut quod magnum et Deo acceptum sacrificium est, suam voluntatem non faciat unusquisque vestrum, fratres; sed ad omne opus bonum parati estote. Quidquid acciderit, aut justum quid fuerit, memores esse debetis : *In tribulatione patientes (Rom. xii)*; in operibus honesti. *Nolite vos invicem ad iracundiam provocare, sed semper bona sectamini (Eph. vi)*. Ii qui tales sunt, cum de sæculi hujus illecebris liberari voluerint, appropiantes monasterio, hebdomada pro foribus jaceant : nulli cum eis de fratribus jungantur, et semper dura et laboriosa eis

A proponantur. Si vero perseveraverint pulsantes, eis non negetur ingressus; sed is qui præsist Pater hujusmodi homines introire permittat, et qualiter vitam fratrum, vel Regulam tenere possint, ostendat. Quod si dives est, et habens multas divitias in sæculo, et converti voluerit, debet primo Dei voluntatem implere, et consequi præceptum illud præcipuum, quod adolescenti diviti dicitur : *Vende omnia bona tua, et da pauperibus, et tolle crucem tuam, et sequere me (Marc. x)*. Deinde instruendus est ab eo qui præsist Patre, ut nihil sibi relinquat, nisi crucem Christi, quam tenet, et sequatur Dominum. Crucis vero fastigia quæ tenenda sunt, primo omni obedientia non suam voluntatem facere, sed alterius. Quod si voluerit monasterio partem conferre, noverit B quo ordine sive ipse, sive ejus oblatio suscipiatur. Et si voluerit de servis suis secum in monasterio conducere, noverit jam non eum servum habere, sed fratrem, ut in omnibus perfectus inveniat homo ille.

CAP. VIII. *Idemque, qualiter peregrini hospites suscipiantur.*

Venientibus eis nullus nisi unus, cui cura circa hospitale fuerit injuncta, occurrat, et responsum det venientibus. Orare, vel pacem offerre non liceat ulli, nisi primo videatur ab eo qui præsist Patre; et oratione simul peracta, sequatur ordine suo pacis officium reddere. Nec licebit alicui fratri cum superveniente sermocinari; non sit ulli cura interrogandi unde venerit, ad quid venerit, vel quando ambulaturus sit, nisi soli qui præsist Patri, aut quibus ipse C jusserit. Venientibus vero fratribus ad horam refectio-
nis, non licebit peregrino fratri cum fratribus manducare, nisi cum eo qui præsist Patre, ut possit ædificari. Nulli licebit cum eo loqui, nec alicujus audiatur sermo, nisi divinus, qui ex pagina proferatur, et ejus qui præsist Patris, vel quibus ipse jusserit loqui, ut aliquid de Deo conveniat.

CAP. IX. *Qualiter jejuniorum ordo teneatur. Paphnutius dixit.*

Magna et utilia ad animæ salutem dicta sunt, fratres : nec hoc tacendum est, qualiter jejuniorum ordo tenendus sit. Nec aliud huic firmitati testimonium convenit, dulcissimi fratres, nisi illud, quod dicit : *Petrus autem et Joannes ascendebant in templum circa horam orationis nonam (Act. iii)*. Debet ergo iste ordo teneri, fratres, ut nullo die, nisi hora nona, reficiantur fratres in monasterio, excepta Dominica die et quinquagesima Pentecostes. Die autem Dominica nihil aliud agant, nisi Deo vacent, ne pro aliqua occasione se velint, aut alios excusare. Tamen contestor, fratres, quod nulla operatio in die illa sancta comperiat, nisi tantum hymnis, et psalmis, et canticis spiritualibus dies illa transigatur.

CAP. X. *Idem ipse, qualiter fratres debent operari.*

Itemque præcipimus. Debent ergo fratres istum ordinem tenere. A prima hora usque ad horam tertiam Deo vacent fratres; a tertia vero usque ad nonam, quidquid injunctum fuerit a Patre, sine aliqua

murmuratione faciant; meminisse debent hi, quibus injungitur, dictum Apostoli: *Omnia quæ facitis, sine murmuratione facite* (Phil. II). Timere debent illud dictum terribile: *Nolite murmurare, sicut quidam eorum murmuraverunt, et ab exterminatore perierunt* (I Cor. X). Debet etiam, qui præest Pater, opus quod faciendum est uni injungere, ut cæteri ejus præcepto, cui injunctum fuerit, fratres obediant sine querela.

CAP. XI. *Qualiter infirmitas vel possibilitas corporum ab eo qui præest Patre cognoscenda sit.*

Si quis ex fratribus pro jejuniis, vel operibus manuum suarum, quæ Apostolus præcepit: *Operantes manibus nostris, ne quem vestrum gravavimus* (I Cor. IV); si is qui talis est, fuerit infirmitate obsessus, providendum est ab eo qui præest, qualiter ipsa infirmitas sustentetur. Quod si infirmus est animo hujusmodi frater, oportet eum frequentius operari, considerando Apostolum, qualiter corpus suum servituti redigit (I Cor. IX). Hoc autem observandum est, ut in nullo voluntatem suam faciat ille.

CAP. XII. *Qualiter officiis mutuis se fratres præveniant.*

Si congregatio multa est, debet is qui præest Patrem disponere hebdomadarios, et ordinem officii quo sibi invicem succedant ad ministrandum; et decernere debet ille, quomodo debeat esse, qui cellarium fratrum contineat. Debet talis tantummodo eligi, qui possit in omnibus gulæ suæ suggestionibus dominari, et evangelico ordine fratribus suis victum gubernare: qui timeat Judæ sententiam, qui ab initio fur fuit. Studere debet qui huic officio deputatur, ut audiat: *Quia qui bene ministraverit, bonum gradum acquirit* (Joan. XII); et animæ suæ lucrum facit (I Tim. III). Nosse debent etiam fratres, quia quidquid in monasterio tractatur, sive in vasis, sive in ferramentis, vel cætera omnia, esse sanctificata. Si quis de fratribus aliquid negligenter tractaverit, partem se habere noverit cum illo rege, qui in vasis domus Dei sanctificatis, cum suis bibebat concubinam, et qualem meruit vindictam (Dan. V). Custodienda sunt ista præcepta, et per singulos dies in aures fratrum recitanda sunt, ut non condemnentur in peccatis suis.

CAP. XIII. *Qualiter inter se monasteria pacem firmam obtineant, alius Macarius dixit.*

Quoniam veritas protestatur, quæ dicit: *In ore duorum vel trium testium stabit omne verbum* (Matth. XVIII); firmanda ergo est Regula pietatis, nec tacendum est, qualiter inter se monasteria pacem firmam obtineant. Non licebit de alio monasterio, sine voluntate ejus qui præest Patris, fratres recipere; sed nec videre oportet, dicente Apostolo: *Quia qui primam fidem irritam fecit, est infideli deterior* (I Tim. V). Quod si precatus fuerit ab eo qui præest Patre, ut in alio monasterio ingrediatur, commendetur ab eo ei qui præest ubi esse desiderat, et sic suscipiatur. Nam sine voluntate qui præesse debet in monasterio Patris, nullatenus alibi recipiatur frater.

A Quod si præsumpserit talia facere, noverit se in synodo episcoporum, aut in conventu fratrum suorum in audientiam venire: et tunc recedet tanquam junior suus, donec ab eo cui injuriam fecit, veniam petat, ut non per ipsius vitium alii despiciantur Patres. Ille vero monachus quantos fratres in alio monasterio invenerit, tantos se noverit habere priores. Nec attendendum est, qui fuit antea; sed probandum est, qualis esse cœperit. Susceptus vero si habere videtur aliquid, sive in rebus, sive in codicibus, ultra ei possidere non licebit, ut possit esse perfectus, quod alibi non potuit. Residentibus vero fratribus, si fuerit aliqua de Scripturis collatio, et fuerit ex his talis scitus, non ei licebit aliquid dicere, nisi præceptum ei fuerit a Patre.

B CAP. XIV. *Idemque, qualiter clerici hospites suscipiendi sint in monasterio.*

Cum omni reverentia ut ministri altaris, non licebit nisi ipsis orationem complere, sive ostiarius, sive minister est templi Dei. Quod si aliquo casu lapsus est, et in eo, quod dicitur, probatus crimine, non liceat ei ante eum qui præest Patrem, vel secundum complere. Nulli permittatur clericus in monasterio habitare, nisi ei tantummodo quem lapsus peccati ad humilitatem deduxit, et est vulneratus, ut in monasterio humilitatis medicina sanetur. Hæc vobis tenenda sufficiant, fratres, custodienda convenient, et eritis irreprehensibiles in populo Dei.

CAP. XV. *Qualiter culpæ singulorum emendentur.*

C Nec hoc tacendum est, qualiter culpæ singulorum emendentur, pro qualitate culpæ erit excommunicatio. Ergo iste ordo teneatur. Si quis ex fratribus sermonem otiosum emisit, ne reus sit concilii, præcipimus eum triduo a fratrum congregatione vel colloquio esse alienum, ut nullus cum eo jungatur. Si vero aliquis deprehensus fuerit in risu, vel in scurrilitate sermonis, sicut ait Apostolus, *quæ ad rem non pertinent* (Ephes. V), jubemus hujusmodi duarum hebdomadarum spatio in nomine Domini omni flagello humilitatis coerceri, dicente Apostolo: *Si quis frater nominatur iracundus aut superbus, aut maledictus, hunc notate* (I Cor. V), et non odite ut inimicum, sed corripite ut fratrem (II Thes. III). Et in alio loco: *Si quis frater fuerit præventus in aliquo delicto, vos qui spirituales estis, instruite hujusmodi* (Gal. VI), et corripite fratrem; ita ut per humilitatis frequentiam non reprobis, sed probatus in congregatione perseveret.

CAP. XVI. *Ut sine personarum acceptione æqualiter judicetur.*

Hoc ante omnia præcipimus vobis, qui huic officio præestis, ut personæ a vobis non accipiantur, sed æquali affectu omnes diligantur, et per correctionem omnes sanentur, quia æqualitas placet apud Deum, dicente Propheta: *Si vere usque justitiam loquimini, juste judicate, filii hominum* (Psal. LVII). Nec latere vos volumus, quia qui non corripit errantem, noverit se pro eo rationem redditurum. Estote

fideles et boni doctores ad omnes; corripite inquit; suscipite infirmos; patientes estote ad omnes; et quantos fueritis lucrati, pro tantis mercedem accipietis, in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti.

Explicit Regula Patrum abbatum xxxviii.

SEQUITUR ALIA PATRUM REGULA AD MONACHOS.

OBSERVATIO CRITICA IN REGULAM SEQUEMTEM.

An hæc secunda Patrum Regula compilata fuerit a suprarelatis abbatibus, merito dubitatur, cum nomen nullius auctoris præscribatur: quamvis præfatio fateatur plures sanctos Patres in unum convenisse, ad ordinandam Regulam profectui fratrum æque ac præpositorum adaptatam; quatenus in monasterii regimine tam superior quam inferior sine hæsitatione ad operandum procedere valeat. Adeoque apparet, quod sit supplementum alterius Regulæ a quatuor præfatis abbatibus præscriptæ; quia hæc præsens Regula pro cænobitis composita est, ut pote præscribens tempora et modum recitandi Officii divini, laboris manuum. Deinde disserit de infantium submissione, de fraterna correctione, de vitando omni murmurandi genere, etc. Quæ omnia præcepta, septem numero et quidem sat compendiosa, monachis in commune viventibus omnino necessaria sunt.

INCIPIUNT CAPITULA REGULÆ A SANCTIS PATRIBUS PROLATÆ.

1. De unanimitate charitatis, et de diligendo ac obtemperando abbati.
2. Ut non se tabellis vanis destruant, et ut in conventu nisi in errogatus quis loquatur.
3. Ut advenienti peregrino nihil plus exhibeat, quam occursum humilem et pacem.
4. Ut præsentem seniore psallendi loquendive non habeat facultatem.
5. De cursu orationis, et horis operandi, ac de correctione delinquentium.
6. De his, qui ad opus Dei tarde occurrunt.
7. Ut frater qui pro qualibet culpa arguitur patientiam habeat, et ut ad mensam nemo loquatur.

Explicit Capitula.

INCIPIUNT PATRUM REGULÆ.

PRÆFATIO

Cum resideremus in unum in nomine Domini nostri Jesu Christi, secundum traditionem Patrum sanctorum virorum, visum est nobis conscribere vel Regulam ordinare, quæ in monasterio teneatur ad profectum fratrum; ut neque nos laboremus; neque sanctus præpositus, qui constitutus est in loco, dubitationem aliquam pati possit: ut omnes unanimes, sicut scriptum est, et unum sentientes: invicem honorantes (*Phil. II*), ea quæ statuta sunt a Domino jugi observatione custodiant.

I. Ante omnia habentes charitatem, humilitatem, patientiam, mansuetudinem, vel cætera quæ docet sanctus Apostolus (*Col. III*); ita ut nemo quidquam suum vindicet, sed sicut scriptum est in Actibus apostolorum, habeant omnia communia (*Act. IV*). Ille vero qui præpositus est, Dei iudicium, et ordinationem sacerdotis in omnibus timere, diligere et obaudire debet secundum veritatem: quia si quis illum putat se spernere, Deum spernit: sicut scriptum est: *Qui vos audit, me audit; et qui vos spernit, me spernit: Et qui me spernit, spernit eum qui me misit* (*Luc. X*). Ita ut sine ipsius voluntate nullus frater quidquam agat, neque accipiat ab aliquo aliquid, neque det, nec usquam prorsus recedat sine verbo.

II. Observantes etiam hoc, ut non se invicem facilis vanis destruant, sed unusquisque opus suum meditetur et custodiat, et cogitationes habeat apud

C Deum. In conventu omnium nullus junior quidquam nisi interrogatus loquatur. Cæterum si quis vult consolationem accipere, vel verbum audire, secretum et opportunum tempus requirat.

III. Advenienti peregrino nihil plus exhibeat quam pacem, reliquum non sit illi cura, unde venerit, pro quo venerit, vel quando ambulaturus sit, nec se jungat ad fabulas cum illo.

IV. Illud quoque observandum est, ut præsentem seniore quocunque, vel præcedente in ordine psallendi, sequens non habeat facultatem loquendi, vel aliquid præsumendi, nisi tantum is qui in ordine, ut dictum est, præcedere videtur. Hoc usque ad imum ante omnia in oratione, seu in opere, sive in responso dando erit servandum. Si vero simplicior fuerit, vel impeditior sermone, et dederit locum, ita demum sequens loquatur. Omnia tamen in charitate fiant, non per contentionem, vel aliquam præsumptionem.

V. Cursus vero orationum vel psalmodiarum, sicut dudum statutum est, ultra tempus istud meditandi operandique servabitur. Ita meditationem habeant fratres, ut usque ad horam secundam legant; si tamen nulla causa existiterit, qua necesse sit etiam prætermissa meditatione aliquid fieri in commune. Post horam vero secundam unusquisque ad opus suum paratus sit: et usque ad horam nonam quidquid injunctum fuerit, *sine murmuratione vel hæsitatione* (*Phil. II*) perficiat, sicut docet sanctus Aposto-